

Outsider beeldend kunstenaar Arthur Prins en zijn zoektocht naar tekens van de geest

(door Ruud Lapré)

Inleiding

Voor Arthur Prins lijkt 2015 het jaar van zijn definitieve doorbraak in de museale wereld. Zijn werk is te zien op de jubileumtentoonstelling 'De Maakbare Mens'; ook exposeerde hij op de Biënnale voor Art Brut in Hengelo. Twee jaar eerder had hij zijn eerste solo-expositie bij Amsterdam Outsider Art Gallery in de Van Limmikhof / Cordaan.

Zijn carrière als kunstenaar ging opeens heel snel na de ontdekking van zijn werk door Bert Schoonhoven, curator van de Amsterdam Outsider Art Gallery. In een artikel (1) omschreef Schoonhoven hem als volgt: 'Het is de Artist in hem die het outsider zijn dragelijk en leefbaar heeft gemaakt. De beeldtaal is ontstaan uit de gebeurtenissen uit zijn leven. [...] Hij heeft, zoals hij dat zelf zo mooi zegt, een deurtje naar het heelal waaruit de beelden naar boven komen. [...] De beelden van buitenaf en de beelden die van binnenuit komen, combineert hij met elkaar. [...] En zo ontstaan er uiteindelijk prachtige tekeningen die nu al gezien worden als een hoogtepunt binnen de Outsider Art.'

In dialoog met de kunstenaar

We praten over zijn komende tentoonstelling in Het Dolhuys waar 'Het Bidboek van Arthur' als pièce de résistance en vier van zijn 'Bidprints' te zien zullen zijn. Onze ontmoeting vindt plaats in het bescheiden appartement in Amsterdam waar hij woont en werkt. Het houdt het midden tussen een studentenkamer en een atelier voor het maken van kunst op klein formaat. Ik zeg dat, omdat ik toen ik de tekeningen voor het eerst zag, overvallen werd door een stroom van vragen. Wat zie ik eigenlijk? Zit er een bedoeling achter? Moet ik er iets van vinden? Is het *outsider art* en waarom dan wel? Als aftrap van het gesprek wijs ik naar een van de vele horizontaal gestapelde, ingelijste tekeningen. Wat wilde je uitdrukken in die collage van afbeeldingen?

Emotional detoxification

Arthur Prins: 'Het is geen collage. Het zijn clusters van tekeningen op A3-formaat, meervoudige ruimtes met verschillende vensters. Deze vensters zijn mede geïnspireerd op de serie 'Emotional Detox' van beeldhouwer Marc Quinn. Ken je die serie?' Op mijn gedeeltelijke ontkenning: 'Wel Quinn, niet de serie', antwoordt hij: 'Je kunt het gemakkelijk vinden op het internet.' Inderdaad, later bij terugkomst thuis, brengt mijn zoekmachine mij via de coördinaten 'Quinn – emotional detox' rechtstreeks bij de site van het Tate Britain. Het blijkt om een serie sculpturen van Marc Quinn te gaan die daar in de zomer 1995 zijn tentoongesteld.

Met de vensters van Prins meer in mijn brein dan op mijn netvlies, lees ik in de toelichting van het Tate: *'Emotional detox is a series of sculptures made of lead and cast from Marc Quinn's own body. Detoxification is shown both as an overpowering physical convulsion to rid the body of poisons, and as a psychological battle to gain mental stability. This struggle against dependency involves a painful release as repressed emotions are newly experienced, forced out and sweated through the skin. These sculptures are inspired by a traditional iconography – the seven sins.'*

Prins blijkt de tentoonstelling niet in het Tate Britain te hebben gezien, maar in 2014 tijdens de tentoonstelling van de collectie van kunstverzamelaars Martijn en Jeannette Sanders in het Stedelijk Museum in Amsterdam. 'Ze stonden in het eerste zaaltje. Ik was plat toen ik de zeven sculpturen zag. Ik ben er wel vijf keer naar komen kijken.'

Arthur Prins blijkt als *outsider artist*, voor wat betreft de literatuur en het documentatiemateriaal waaraan hij zijn inspiraties ontleent, zijn 'buitenwereld', meer dan doorsnee onderlegd. Hij kwam van ver en zijn weg naar het kunstenaarschap kende vele hindernissen. Er waren gevolgen van hersenvliesontsteking in zijn vroege jeugd, van medicatieperikelen, doofheid. Ze hebben geleid tot ernstige leerachterstanden en tot blijvende gezondheidsproblemen. Maar dankzij zijn ouders die hem in alle opzichten ondersteunden in haalbare ambities en zeker ook door zijn 'bijzonder zijn' is hij echter toch de beeldend kunstenaar geworden die hij nu is. Die kunstenaar maakt nu vooral series van

tekeningen waar de door hem gefilterde buitenwereld en zijn unieke binnenwereld elkaar ontmoeten. Het resultaat van dat samengaan vinden we terug in zijn Bidboek en Bidprints.

De altijd onvolkomen etikettering

Maakt het wat uit dat je te boek staat als *outsider artist*, wel kunstenaar, maar met een bijzondere status?

Arthur Prins: 'Ik heb me tot enkele jaren geleden nooit bewust met *outsider art* beziggehouden. Niet met het woord en niet met de ambitie om überhaupt kunstenaar te zijn, van welke soort dan ook. Ik tekende veel, heel veel. Eigenlijk altijd al. Vanaf mijn jongste kinderjaren en eerste herinneringen. Zo'n vijf jaar geleden zei iemand: "Hé, je maakt *outsider art*!" Dat vond ik eerst niet plezierig. Ik vond het toen te veel verweven met de psychiatrie en met zorg voor verstandelijk beperkten. Later ging ik het genuanceerder zien. Ik denk nu dat het wel klopt. Ik val onder de gebruikelijke definitie waar het om mij en mijn kunst gaat. Een *outsider artist*? Oké dan. In de basis ben ik een persoon die zich intensief met tekenen bezighoudt. Ik maak het voor mezelf, kan daar niet buiten. Uiteraard ben ik blij dat er mensen zijn die er iets in zien. De uitnodiging om te exposeren in de Amsterdam Outsider Art Gallery van Cordaan maakte dat ik mij bewust werd dat ik met iets bijzonders bezig was.

Ik zit in twee werelden. Eerst is er mijn persoonlijke achtergrond. Er is mij het syndroom van Asperger en autisme opgeplakt. Dat is mijn ene kant, die van de beperkingen. De andere is de wereld van de "normale" mensen. De wereld van alledag, de dagelijkse realiteit. Kunst ligt op het snijpunt van diverse realiteiten. Kunst is voor mij de wereld van de mogelijkheden. Van wat je wél kunt, van ontwikkeling en groei. Waarom zou iemand met een beperking geen kunstenaar kunnen zijn? Ik ben een fan van Rob Scholte. Ondanks zijn beperkingen blijft hij originele dingen maken. Ik begrijp heel goed dat je beperking bepaalt wat je niet kunt, maar er blijft dan nog een hele wereld over van mogelijkheden die wél bestaan. Ik weet dat er van alles schort aan mijn techniek, die zou ik graag nog willen verbeteren. Maar ik heb ook ervaren dat ik genoeg vaardigheden heb om te tekenen en om die tekeningen zo met elkaar in verband te brengen dat ik kan uitdrukken wat ik wil.'

Betekeningen en verhalen

Wil je in de combinatie van je tekeningen een verhaal vertellen, iets aan de kijker overbrengen?

Prins: 'Ik verzin geen verhalen, die ik vervolgens ga tekenen. Het tekenen staat voorop. Ik laat het beeld aan het woord. Dat geldt ook voor de compositie. Het werk is gemaakt vanuit een eigen noodzaak, een behoefte om mij zo te uiten. Ik hoop dat wie dat wil, met een open geest het werk in zich opneemt. Ik wil daarbij de kijker niet beïnvloeden in zijn oordeel, ik ben er ook geen voorstander van de kijker een betekenis op te dringen. Wel wil ik graag uitleggen hoe het proces van het maken gebeurd is, waar mijn bronnen waren, welke techniek is toegepast. Voor de rest is het woord aan de kijker.

Ik wil me in mijn kunst niet emotioneel uitdrukken. Het gaat er mij meer om, dat de kleuren kloppen, de vormen, de compositie. Ik probeer daar de regisseur van te zijn, het proces te kanaliseren. Als door het resultaat daarvan emoties komen bij mij of bij de kijker, dan is dat mooi meegenomen. Maar ik zoek dat niet bij voorbaat. Hetzelfde geldt voor de betekenissen in mijn werk: ik ben vanuit mijn onderbewuste en mijn documentatiemateriaal aan het werk en dan ontstaat iets. Daar ga ik dan gaandeweg van alles in herkennen; wat met mijn leven en het universum te maken heeft. Ik zie mij en mijn werk als een etalageraam: anderen kunnen naar binnen kijken, maar ik ga niet zeggen wat ze moeten zien. Je kent de poëzie van de Portugese dichter Fernando Pessoa? Die zei: "Emotie moet je niet uitleggen, die moet je veinzen." Of zoals Gerard Reve in een beroemd geworden interview zei: "Als je eenzaamheid wilt uitdrukken, gaat het er niet om dat te zeggen, maar je moet het laten voelen."

Ik weet dat ik mijn beperkingen heb. Maar ik wil los van mijn beperking iets maken, persoonlijke dingen creëren. Op dat laatste wil ik beoordeeld worden. Je kent de recente studie over *outsider art* van Liesbeth Water. Dat heeft ze heel fraai en gedegen gedaan. Ze heeft mijn oeuvre en mijn persoon daarin als casus gebruikt. Mooi werk van haar, waar ik haar erkentelijk voor ben. Toch vind ik dat ik in haar studie als kunstenaar te veel vanuit mijn beperkingen benaderd ben.'

Wat vind je in dit verband van de *outsider*-status van de internationaal als zodanig erkende kunstenaar Willem van Genk?

Arthur: 'In 2006 stootte ik voor het eerst op zijn werk, ik zag een documentaire over hem en zijn kunst. Het boeide mij enorm. Ik vind het prachtig werk. Willem is van de generatie van mijn vader. Die hebben de oorlog meegemaakt: de wereld van macht en agressie. Dat vind ik terug in het werk dat hij maakt, voor mij gaat zijn kunst over systemen van macht. Daar heeft hij als kunstenaar uitdrukking aan willen geven, zo voel ik dat.'

Bij mij spelen religieuze interpretaties een grote rol, als kind al. Ieder kind is een magisch denker. Jammer dat het magische en de spontane fantasieën later door ratio en logica worden weggedrukt. Ik ben blij dat mijn verbindingen met het magische en het heelal gebleven zijn. Het zijn onuitputtelijke bronnen van inspiratie, ze betekenen veel voor mij.'

Het Bidboek van Arthurp

Het Bidboek bestaat uit zes banden en zeven hoofdstukken, corresponderend met zeven beden. Prins werkte er tien jaar aan, van 1998 tot 2008. De beden zijn door hem tot leven gebracht in een ontelbaar aantal miniaturen en handgeschreven teksten. De teksten ontleende hij aan bestaande, veelal religieuze bronnen, die hij zijn 'religieuze energieën' noemt. Voor de tekeningen liet hij zich inspireren door literaire bronnen, gebeurtenissen uit de geschiedenis en door bekende kunstenaars uit verleden en heden. Het begon als een *dummy* waar hij in werkte. Gaandeweg had hij het idee er mee in een dynamisch en interactief computerspel terecht te zijn gekomen. Uiteindelijk ging het voelen als de conceptie van een persoonlijk bedeboek en een persoonlijk bewustzijn. Naar eigen zeggen: 'Het werd een geboorte, een zelfontdekking, een ontwikkelingsproces van mijzelf in relatie tot de wereld om mij heen.'

Arthur Prins wil de toeschouwer van zijn werk niet in een bepaalde kijk- of denkrichting sturen. Wel is hij geïnteresseerd in wat de kijker er van vindt. Hij nodigt mij, zodra er wederzijds vertrouwen tussen ons is ontstaan, uit tot het geven van commentaar op zijn werk. Bij mij dringen zich associaties op met de devotie en het ambachtelijke monnikenwerk van het Tapijt van Bayeux (1068), het zeventig meter lange glorieuze beeldverhaal op linnen geborduurd, waarin naar aanleiding van de Slag bij Hastings, de zegeningen van de Franse Willem de Veroveraar voor het verslagen Engels Koninkrijk worden beschreven. Ook dringen zich stripverhalen uit mijn jeugd op, maar die waren in tegenstelling tot waar ik nu doorheen blader simpel in beeld en taalgebruik.

Het Bidboek van Arthur Prins, gesigeneerd 'Arthurp', ademt de sfeer van een antiek brevier in de biechtstoel van een Gotische kathedraal. Maar dan een waarvan ik niet, zoals bij een echt brevier, ervaar dat alle antwoorden al gegeven zijn. Eerder ervaar ik het als dagboek van een kapelaan in een afgelegen dorp: basaal en bescheiden bedoeld, slechts weinigen beseffen welke veelheid aan grote onderwerpen erin worden opgeroepen.

Bij een nadere confrontatie met het Bidboek voel ik de Steen van Rossetta in de buurt komen, het granieten document dat leidde tot de decodering van het spijkerschrift. Op de keper beschouwd ging het daarbij om een vertaalsleutel tussen twee denkwelden en culturen (de Egyptische en de Griekse) en tot een beter inzicht in de ontwikkeling daarvan op de toenmalige tijdschaal. Ik merk dat ik zoek naar de opening in het slot op de deur van het Bidboek, de decodering van het kunstwerk dat voor me ligt. Als ik door het sleutelgat naar binnen kijk ervaar ik de uniciteit van de kunstenaar, maar ook dat iedere vertaalsleutel schuilt in *the eye of the beholder*. Ook ervaar ik dat het heel goed mogelijk is om een kunstwerk te waarderen, ook al geeft het geen antwoord op al je vragen. Misschien waardeer je het juist om die reden.

En natuurlijk ligt bij het Bidboek de associatie voor de hand met het geïllustreerde getijdenboek dat de gebroeders Van Limburg maakten voor hertog Jan de Berry. Ze zijn voorbeeldig aanwezig in hun *Les Très Riches Heures du duc de Berry* (circa 1410): het vormidee van de betekenisvolle, verluchte manuscripten, de privédevotie, het verhalende en de combinatie van artisticeit en ambachtelijkheid.

Arthur Prins blijkt zijn klassiekers te kennen. Zijn belezenheid is opvallend en is zeker niet alleen op te maken uit de onevenredige hoeveelheid boeken in relatie tot zijn bescheiden woonruimte. Iedere referentie naar geschiedenis of de beeldende kunsten waar ik mee kom, weet hij behendig te

weerstaan en er kundig commentaar op te leveren. De referenties waar ik mee kom, kunnen veelal zijn goedkeuring dragen. Ze openen bij hem deuren naar een verscheidenheid van andere befaamde kunstwerken en kunstenaars waar hij iets mee heeft. Hij weet daarbij ook duidelijk aan te geven wanneer een referentie hem niet bevalt en om welke redenen. De lijn die ik in relatie tot zijn Bidboek uitgooi naar de Steen van Hammurabi met de wetteksten van de koning van Babylon (1795-1750 v. Chr.) gaat hem veel te ver: 'Nee, dat is niet waar ik het over heb. Wetten, macht en dwang hebben geen enkel raakvlak met mijn Bidboek. Wanneer ik jouw referentie naar dat document zou volgen, wordt het een betekenis die jij er aan geeft, maar ik niet zo aanvoel.' En hij heeft gelijk.

De Bidprints

Er hangen hier zes werken die jij 'Bidprints' noemt. Wat zijn de Bidprints? Ben je niet bang dat het woord 'print' geassocieerd wordt met gedrukt werk?

Arthur: 'Bidprint is een woordspeling en niet technisch bedoeld, ik denk dat het begrepen zal worden. Voor mij blijven het de originele Bidprints van Arthur Prins en dat laat ik zo. Ik heb ze geen naam willen geven omdat dat te veel zou sturen. De Bidprints hebben alleen serienummers, een codering met twaalf cijfers. Daarin zijn de gewone jaarkalender en mijn persoonlijke kalender verwerkt. Een voorbeeld: het nummer 12. 52. 08.12.22.01. Het eerste paar cijfers staat voor het kalenderjaar waarin het is gemaakt, 2012. Het tweede geeft mijn persoonlijke levensjaar in het kalenderjaar aan, mijn tweeënvijftigste toen. Het volgende cijferpaar slaat op de achtste maand van mijn persoonlijk jaar. Ik ben van 11 april, mijn jaar loopt dus door tot 11 april daaropvolgend. Mijn achtste maand is dan dus december van het kalenderjaar. Daar verwijst het volgende paar cijfers naar, de 12. De volgende twee cijfers hebben betrekking op de dag van het kalendermaand, 22. Het laatste paar op de volgorde van de tekeningen die ik die dag maakte. In het voorbeeld - 01-, de eerste tekening die dag. Eenvoudig hè, als je het eenmaal doorhebt. Het is een neutrale titel, chronologisch gedocumenteerd en voor mij een exacte geheugensteun.

Ik heb veel van die Bidprints gemaakt, Sommige laat ik inlijsten. Er geldt hetzelfde als bij de hoofdstukken van het Bidboek: ze komen uit mijn onderbewuste, er is geen vooropgezet plan. Ik put uit mijn hoofd en mijn documentatiemateriaal. Ik vertaal die fragmenten in tekeningen en composities, waaruit dan één omvattend geheel komt. De inspiraties komen ook uit de grote levensverhalen van anderen, zoals Jezus en Boeddha (3). Ja, ik hecht aan symboliek. In mijn leven en in mijn kunst: de Jacobsladder, de troon van God, engelen, Maria. De symboliek die daarover om ons heen nog bestaat, is wat nog over is van vroegere religiositeit, niet zo veel meer helaas.

Denk niet dat wat ik via mijn deur naar het heelal ongecensureerd te zien krijg, zo maar bruikbaar is voor mijn tekeningen en composities, ik maak er een vertaling van. Daarom dus dat mijn clusters van vensters geen collages zijn. Er is geen sprake van knip- en plakwerk. Ik zet de beelden van boven uit het heelal en ook foto's, krantenartikelen en dergelijke om naar mijn innerlijk en de wereld waarin ik leef. Heb jij de ontroerende sculpturen van Berlinde de Bruyckere gezien, bijvoorbeeld de handen die zij maakte? Zij vertaalde de handen die Michelangelo heeft gebeeldhouwd naar háár innerlijk en háár wereld. Zo doe ik dat ook met mijn inspiratiebronnen.

Mijn Bidprints gaan, net zoals bij het Bidboek, over de ontwikkeling van mij en mijn leven. Een mens leeft zolang er nog ontwikkeling is, anders is het uit en over. Het is het stapelend levensspel dat ik GROS in GROS heb genoemd (1, 2, 3). Het Geregisseerd, Repeterend, Onaf Spel in Gods Raadselachtige, Onmetelijke Speeltuin. Daar zit alles in. Ik ben de regisseur in een spel in ontwikkeling. Dat spel is onmetelijk en vol verrassingen. Daar gaat mijn kunst over. Mijn leven in ontwikkeling en een opdracht om er mee door te gaan, mezelf te verbeteren, te groeien als mens.'

Madonna's en vestingwerken

'Misschien dat de bronnen van mijn religiositeit bij mijn familie liggen. Mijn voorouders van vaders kant komen van oorsprong uit Zeeland en waren streng gereformeerd. In mijn beeldtaal, het Bidboek en ander werk zit, zonder dat het opzettelijk is gegaan, veel religieuze energie. Dat zal de genetische print vanuit mijn voorouders veroorzaakt hebben. De religiositeit van vroeger is niet die van nu. Hoe dan ook: wat mij betreft is er geen oorlog tussen wetenschap, de kennis van nu en religie. Aan beide kanten kun je zoeken naar verbinding en je hoeft mekaar niet af te zweren. In mijn kunst zoek ik vanuit mijn leven en de wereld om mij heen de verbinding met het Goddelijke. Leonardo da Vinci maakte

zowel Madonna's als vestingwerken en botanische studies. Religie hoeft het echte leven niet in de weg staan.

De wetenschappelijke codes en vertaalformules als toegepast bij de Steen van Rosetta mogen niet ten koste gaan van de emotie en het leven met zijn mogelijkheden en eventuele beperkingen. Het is fijn wanneer mijn emotie door middel van de dingen die ik maak overspringt op anderen. Nogmaals, dat is niet bij voorbaat mijn bedoeling, ik maak de tekeningen voor mezelf vanuit innerlijke noodzaak. Maar ik ben gelukkig niet alleen voor mezelf bezig geweest, als ik te horen krijg dat het resultaat van mijn bezigheden anderen ook iets doet.

Er zijn twee schilders belangrijk voor mij. Ze spelen een grote rol bij mijn kijk op kunst. De eerste is Pablo Picasso. Wat een vulkaan aan kracht. In de soorten kunst die hij maakte en in de hoeveelheid werken. Picasso bleef zich tot het eind van zijn leven ontwikkelen. De tweede is de surrealist Max Ernst. Ook die bleef zich voortdurend ontwikkelen en had een rijke productie. Bij hem vind ik de titels wel functioneel. Er zijn twee schilderijen van hem die mij blijven fascineren: 'De engel van huis en haard', een manifest tegen het nationaalsocialisme. Het andere schilderij, dat ik wil roemen vanwege de kleurexpositie met wegfliederende vlinders, heet toepasselijk '33 meisjes gaan op vlinderjacht'. Het hangt in het Museum Thyssen-Bornemisza in Madrid. Beide schilderijen hebben alles te maken met magie.

Ik hoop dat mijn deur naar het heelal mijn hele leven open zal blijven staan.'

Epiloog: Arthur Prins. Eerst maker van kunst, dan *outsider artist*

Het opplakken van een etiket op een kunstenaar vergemakkelijkt zijn plaatsbepaling in de canon van de kunsttheorie en de kunstgeschiedenis: de eregalerij van de geslaagden. Of een kunstenaar in zulke welbekende rijtjes thuis hoort is een delicate kwestie. Etiketteren is waarde toekennen, kaf van koren scheiden. Tegenover de enkele gelauwerde staat een klas vol zittenblijvers met niet uitgekomen dromen en ambities. Ieder oordeel dient daarom slechts gegeven te worden onder het voorbehoud van de disclaimer van de gebondenheid van plaats en tijd. Met het bewustzijn ook van de beperkingen van het oog, de geest en de zich een oordeel aanmatigende subjectieve essayist. We weten immers: als ergens, dan zeker in de wereld van de kunst, werd het ongewone – dat wat niet tot de bekende canon behoorde – zelden in eerste instantie met enthousiaste welwillendheid ontvangen. Tot het begin van de twintigste eeuw en de opkomst van het modernisme werd 'het oude' veelal meer gewaardeerd dan 'het nieuwe'. Veel kunsthistorische reputaties hebben er fikse deuken aan overgehouden.

Soms lijkt nu, vanaf de tweede helft van de vorige eeuw, die behoudende trek intussen doorgeslagen naar een ander uiterste: de heilige graal van de vernieuwing om de vernieuwing. Wat niet zelden leidt tot gekunsteldheden waar het kunstetiket er zelfverklaard aan wordt gegeven als schaamlap voor gebrek aan echte originaliteit. Gelukkig zijn na enig rumoer het reinigingsmiddel van de tijd en het voortschrijdend inzicht in staat om onderscheid aan te brengen. Kunst die het waard is om aan de vergetelheid ontrukkt te worden, overleeft. De huidige en toekomstige smeltkroes van kunstliefhebbers, verzamelaars, curatoren, auteurs en niet te vergeten 'Henk en Ingrid' (kortom: de samenleving) maakt uiteindelijk uit aan wie de lauwerkrans van de kunst daadwerkelijk gegund wordt. Voor mij behoort Arthur Prins daar zeker bij.

Kunst in de context van de samenleving

Het autonome kunstwerk zelf en de maker ervan: horen die niet op de eerste twee plaatsen van het rijtje betrokkenen te staan? Eigenlijk zou het antwoord volmondig 'ja!' moeten zijn. Maar hoe overleeft de kunst zonder waardering door anderen, zonder die externe hoeders van het cultuurgood, zonder financiële middelen? Zonder, zoals dat nu heet, 'een gezonde markt', individueel of collectief, ontsnapt weinig aan de grauwsliuier van de vergetelheid. Dan blijft ook de kunstenaar niet voorleven als de maker van belangrijk cultureel erfgoed.

Er wordt op de kunstmarkt veel geproduceerd. Soms, zelden zelfs, kom je een verborgen oeuvre tegen waarvan je zegt: 'Wauw, dat is bijzonder, daar moeten we iets mee. Dat mag de kunstenaar niet voor zichzelf houden. Wie is de maker en wat waren de beweegredenen voor het creatieproces?'

Dat overkwam mij toen ik met het werk van Arthur Prins geconfronteerd werd tijdens een intieme, maar opvallende tentoonstelling van hem in de Amsterdam Outsider Art Gallery. Het was een bijzondere ervaring, toevallig ontstaan in de uitloop van een bijeenkomst in het zalencomplex van de Van Limmikhof / Cordaan.

'Loop even binnen in de galerie. Er is werk te zien van een zekere Arthur Prins. De moeite waard, denk ik. De kunstenaar is er zelf ook.' De uitnodiging voor de bezichtiging kwam van Bert Schoonhoven, galeriehouder en curator van de daar tentoongestelde werken. Hij had gelijk: het was de moeite meer dan waard. Voor mij een ontdekking. Ik had weinig tijd, maar ben langer dan een uur gebleven. Ik had een wens en deed een toezegging. De wens was om mij in het fascinerende werk en in de maker ervan te verdiepen. De toezegging om 'bij gelegenheid' een essay over het oeuvre van Arthur Prins te schrijven. De solotentoonstelling in het Dolhuys / Museum van de Geest te Haarlem bleek al heel gauw zo'n uitgelezen gelegenheid. Over kunst die wonderwel past in waar het museum zich sterk voor maakt.

Verwijzingen

(1) B. Schoonhoven. 'De binnen- en buitenwerelden van Arthur Prins.' In: *Amsterdam Outsider Art Gallery*, Cordaan / Van Limmikhof, 2014, p. 30-31.

(2) L. Water-Hoffer. *Outsider Art. Een begrip in twee sectoren*. Masterscriptie 2014. (Casus de outsider kunstenaar, p. 67-81).

(3) P. Verstraete. 'Ik ben ik; Arthur Prins. Een serieus spel.' In: *Out of Art*. Jaargang 8, nr. 2, december 2013.

Ruud Lapré is emeritus hoogleraar Gezondheidszorgbeleid en economie van de gezondheidszorg, kunstliefhebber en auteur op het gebied van beeldende kunsten.

www.ruud-lapre.nl